

Láska hrá všetkými barbami



IKAR

JULIE OLIVIA

JULIE OLIVIA

*Láska hrá
všetkými
barbami*

Preložila Jana Seichertová

IKAR

Julie Olivia
If It Makes You Happy

Copyright © 2025. IF IT MAKES YOU HAPPY by Julie Olivia

The moral rights of the author have been asserted.

Translation © 2026 by Jana Seichertová

Cover illustration © by Eva García

Cover design © by Lila Selle

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0925-7

Túto knihu venujem sebe.

*Šestročnej Julii, ktorá horko-ťažko zvládla svoje vystúpenie
v talentovej súťaži s piesňou Spice Up Your Life.*

Len dúfam, že sa na to už nikto nepamätá.





Autorkina poznámka

Táto kniha je mojím vyznaním lásky jesenným mesiacom a koncu deväťdesiatych rokov minulého storočia. Nájdete v nej idylické dožinkové slávnosti, šuštiace lístie, halloween-ske oslavy aj koláče tradične podávané na Deň vďakyvzdania! Pripravte sa aj na niekoľko kliše z romantických komédií nakrútených v deväťdesiatych rokoch – jednoducho som si nemohla pomôcť.

Aj keď kniha je plná zábavnej nostalgie a nesie sa v duchu jesene, chcela by som pridať niekoľko varovaní týkajúcich sa jej obsahu:

- ✧ podrobné erotické opisy,
- ✧ explicitný jazyk,
- ✧ úmrtie rodiča na infarkt (len formou zmienky),
- ✧ smútok po strate blízkej osoby,
- ✧ odchod rodiča a jeho odcudzenie s deťmi,
- ✧ rozvod,
- ✧ nevera (len formou zmienky a nie hlavných postáv).

Buďte k svojmu srdcu láskaví, priatelia.

A teraz si vezmite deku, zapáľte sviecu na zútulnenie atmosféry a vráťte sa do jesene 1997!

xo Julie O.



Loznam skladieb



1. *One Headlight* – The Wallflowers
2. *There She Goes* – Sixpence None the Richer
3. *No Rain* – Blind Melon
4. *Dreams* – The Cranberries
5. *Real World* – Matchbox Twenty
6. *Say You'll Be There* – Spice Girls
7. *Black* – Pearl Jam
8. *I Want You* – Savage Garden
9. *I Put a Spell on You* – Nina Simone
10. *Sex & Candy* – Marcy Playground
11. *Lovefool* – The Cardigans
12. *Linger* – The Cranberries
13. *You Gotta Be* – Des'ree
14. *Come as You Are* – Nirvana
15. *You Were Meant for Me* – Jewel
16. *Save Tonight* – Eagle-Eye Cherry
17. *Head Over Feet* – Alanis Morissette
18. *Uptown Girl* – Billy Joel
19. *If It Makes You Happy* – Sheryl Crow



Prológ



MICHELLE

JÚL 1997

Na dnešok som sa pripravila najlepšie, ako som vedela – vybrala som si jednoduché čierne šaty, kúpila som kvety, stretla som sa s kňazom –, ale oznámiť svojej rodine, že som sa rozviedla, som na matkinom pohrebe veru nemienila.

„O päť minút odchádzam,“ zasyčí mi Allen do ucha.

„Viem.“

„Ak to neurobíš ty, poviem im to sám.“

Zaškrípem zubami. „Viem.“

Allen nesmie ten let zmeškať. Iste, môj bývalý manžel si ho mohol rezervovať nazajtra, ale keď už oficiálne nie ste súčasťou rodiny, asi je jedno, či prejavíte úctu bývalej svokre.

Nervózne potahujem privesok na tenkej retiazke, čo mi visí na krku, a sledujem dlhý rad ľudí kľukatiaci sa kaplnkou. Nasilu sa usmiejem na človeka, ktorého ani nepoznám.

Prudko sa nadýchnem a pomaly vydýchnem. „Dnes by sme to nemali robiť.“

Allen odvráti zrak a skriví pery. „Ale áno, a mali by sme im to oznámiť spolu. Dnes na to máme poslednú príležitosť. Urobiť to je správne.“

Urobiť to je správne.

Pred dvomi mesiacmi k nám domov zavolala oveľa ráznejšia a mladšia žena, než som ja. Vyhlásila, vraj netušila, že Allen má manželku, ale rovnako ako on si myslí, že priznať pravdu je „správne“.

Na jeho morálne protirečenia však poukazovať nemienim. Hádky je zbytočné, ak ju nemôžete vyhrať.

Moju rodinu sme o našom rozhodnutí rozviesť sa mali informovať. Jeho rodina sa o tom dozvedela už pred niekoľkými týždňami. Keď sa však mame náhle zhoršil zdravotný stav, stále som to odkladala, lebo som mala pocit, že na to nie je vhodná chvíľa. Doťahovala som posledné formalities v rozvodových dokumentoch a vtedy mi otec zavolať, že zomrela.

Allen si odkasle a dlaňami si prihladí chlopne dokonale ušitého saka. Iní muži na jeho mieste by sa asi nervózne hrali s gombíkmi, ale Allen by nikdy neprejavil slabosť na verejnosti. Ani v bielom plášti v nemocnici. A už vôbec nie na smútočnom zhromaždení.

Mnohí prítomní pochádzajú z maminých ošetrovateľských čias a je medzi nimi dokonca aj niekoľko mojich zamestnancov, ale ostatných väčšinou nepoznám. Tí cudzí ľudia prišli vo vyťahanom, zanedbane pôsobiacom oblečení, akoby na seba navliekli prvé, čo im prišlo pod ruku. Staršia žena stojaca pri poslednej lavici si natiahla slivkovomodré pančuchy. Muž vedľa nej si nasadil okuliare zo sedemdesiatych rokov minulého storočia, príliš veľké k jeho tvári.

„Kto sú tí ľudia?“ zamrmlam.

Allen namiesto odpovede iba pokrčí plecami.

K truhle sa priblíži rodina – muž, žena a dve dcéry. Aj oni patria medzi nové tváre. Muž veľkou rukou objíma chudú tínedžerku s jemnými blond vlasmi, ktoré jej visia okolo fľakatej, slzami zmáčanej tváre. Na boku má opreté mladšie dievčatko, ktoré stíska v hrsti jeho kravatu. Žena – zrejme

manželka – stojí za nimi s rukami prekríženými na hrudi a s kyticou kvetov.

Premýšľam, či sú šťastní. Allen a ja sme sa rozhodli – jednomyseľne, ako vždy –, že nebudeme mať deti. Chránili sme naše kariéry a pekný radový dom, ktorý by nezniesol čmáranice ceruzkami po stenách. Naše koberce boli príliš drahé, aby ich mohlo zababrať rozliate mlieko. Deti nám pripadali priveľmi neposedné, kým my sme sa cítili príliš... dospelí.

Sledujem otca, ako stavia svoju malú dcérku, vystierajúcu k nemu ruky, na zem. Vezme si od manželky kyticu a rozhlíadne sa po tvárach ľudí, prechádzajúcich cez kaplnku. Premýšľam, koho asi hľadá. Napokon otočí pohľad k nám a zastaví sa na mojej tvári.

Zrazu pocítim napätie, akoby sa mi kdesi v bruchu zasekol zips a pri ťahaní z neho vytrhával vlákna. Neochvejne mu opätujem pohľad a on mne takisto.

V určitom ohľade je tradične príťažlivý – veľmi podobný Allenovi. Má výraznú bradu, ktorú si nedávno oholil, a pod vysokými lícnyimi kosťami nápadné priehlbiny. Ohryzok mu vystupuje z hrubšieho krku a splýva s výraznou kľúčnou kosťou, odhalenou vďaka rozopnutej bielej košeli a uvoľnenej kravate, za ktorú ho pred chvíľou ťahala jeho dcérka. Je vyšší než ostatní muži v rade. Široké plecia mu dokonale vyplňajú sako. Áno, naozaj je tradične príťažlivý.

Vyznačuje sa však aj inými príťažlivými rysmi, ktoré Allenovi chýbajú. Tmavohnedé vlasy nemá ostrihané nakrátko – najlepšie by sa dali opísať ako neupravené, akoby na nich vyskúšal pomádu, ale podchvíľou si ich nervózne prehrabne rukou. Na koreni nosa má malú vyvýšeninu, a hoci pery stíska do tenkej čiary, jednu stranu úst mu zdobí kolmá vráska. Je to vráska „smiechu“, ktorú nedokáže skryť ani na smútočnom zhromaždení.

Pohľad mu zrazu zmäkne, akoby ma mlčky pozyval, aby som sa pripojila k nemu v tej tichej chvíli vzájomného porozumenia. Stojí uvoľnene, nohy má mierne rozkročené. Nikam sa nechystá odísť.

Nadýchnem sa a roztrasene vydýchnem. Ako môže byť taký pokojný, keď hľadá na úplne cudziu ženu? Vtom preskočí očami na Allena a zase na mňa. Jeho pohľad cítim až v žalúdku. Mám silné podozrenie, že vidí, čo skrývam – že vie o našom rozvode.

„Psst.“

Sestrino zasyčanie spôsobí, že srdce mi vyskočí až do hrdla. Sara na mňa pozerá cez bočné dvere vo vestibule za nami.

„Shelly, poď sem.“

Allen prevráti oči, keď ma Sara ťahá preč. Snažím sa naposledy pozrieť na toho neznámeho muža, ale už to nestihnem, lebo dvere sa za mnou neúprosne zatvoria.

Za lepších okolností táto miestnosť slúži ako prípravovňa pre nevestu. V kúte je oválne zrkadlo na stojane. Okolo malého stolíka sú rozmiestnené čalúnené mahagónové stoličky. Ešte si viem predstaviť svoje tri družičky, ktoré na nich sedeli pred piatimi rokmi – Saru, Allenovu sestru a svoju bývalú spolubývajúcu z vysokoškolského internátu. Už si ani nespomínam, kedy sme sa naposledy rozprávali.

„Musíš sa pozhovárať s otcom,“ vyhŕkne Sara.

Prekvapene zažmurkám a prikývnm. „Dobre.“

„Ja som sa o to pokúsila, ale...“

„To nič,“ preruším ju. „Nerob si starosti.“

Zdvihne kútik lesklých ružových pier, no až k jej očiam úsmev nedoletí. „Ďakujem. Nechápem, ako dokážeš byť taká,“ mávne rukou na moju vysokú postavu, „pokojná. Vždy vyzeráš, akoby si mala všetko pod kontrolou.“

Moja malá sestra je z nás dvoch tá jemnejšia. Je útla a má platinové blond vlasy – za „vyčarovanie“ takých platia ženy

veľké peniaze, presný opak mojich a otcových hnedých vlasov. Zatiaľ čo ja som dostala dvojité dávky hnedej spolu s matkinými očami, ktorých teplý tón pripomína prírodné drevo, ona zdedila otcove krásne modré oči, v ktorých sa teraz ligocú horko-ťažko zadržované slzy. Sestra má dosť emócií za nás obe, a práve to na nej milujem.

„Ako sa cítiš?“ spýtam sa.

„Dobre.“ Sara vystrie ruku a prehrabne mi vlasy. „Zase som skončila v hnusnej čiernej. A čo ty? Allen sa správa veľmi čudne. Vlastne on sa tak správa vždy.“

Neurčito zahmkám a vzápätí ma rozbolí žalúdok.

Vzdychne si. „Zišlo sa tu veľa ľudí, však?“

Sara splieta jedno cez druhé, a tak sa pokúsím náš rozhovor usmerniť: „Pozvala si aj nejakých svojich priateľov z umeleckej školy?“

Posmešne sa zasmaje. „To určite! Spôsobili by ti infarkt.“

Obe zmeravieme. Sara hneď rozšíri oči a ja tuho stisnem pery. „To bolo...“

„Neúmyselné,“ dokončím za ňu. „Jasné.“ Pokúsím sa o úsmev. „Nič si nevyčítaj, Sara.“

Rýchlo sama pre seba prikývne a pokrčí obočie. „Hm, teda... asi sú to ľudia z Copper Runu. Veď vieš, že mama bola v tom mestečku veľmi aktívna.“

„Áno, viem.“

Naši rodičia sa pred rokom presťahovali do mestečka vo Vermonte, kde si otvorili trochu gýčový penzión s raňajkami. Formálne patrilo obom, ale pre mamu bol srdcovou záležitosťou. Je pochopiteľné, že obyvatelia Copper Runu sa s ňou dnes prišli rozlúčiť. Mama patrila k ľuďom, akých si obľúbite a začnete vážiť už po roku. Mne by nestačilo prežiť ani dva roky v jednej izbe s jediným človekom – po ich uplynutí by sme si boli stále cudzí. Možno práve tu som vo svojom manželstve urobila chybu.

„Terigali sa až do Seattlu?“ začudujem sa. „Na druhý koniec krajiny? A zavreli kvôli tomu celé mestečko?“

„Nebud' protivná,“ láskavo ma vyhreší Sara. „Sú to dobrí ľudia.“

„Skôr nezodpovední,“ zažartujem a usmejem sa. Úsmev mi však zmizne z tváre rovnako rýchlo, ako sa na nej objavil.

Potiahnem si ušný lalôčik a pokrútim malú perlovú náušnicu v ňom. „Kde je otec?“ spýtam sa.

Sara si zdvihne palec k ústam a obhrýza si necht. „V kúte.“

„Hej,“ napomeniem ju a rýchlo jej odtiahnem ruku od tváre. „To je okej. Ja som okej. A ty budeš tiež.“

Sara pomaly prikývne, potom prikývne dôraznejšie a prudko si ma pritiahne na hrud'. Objímam ju, kým to potrebuje a kým sa odo mňa neodtiahne.

Povzbudivo ju potľapkám po pleci. „Hneď som späť.“

V kúte na druhej strane miestnosti pre nevesty sedí otec a cez vysoké okno hľadá na mesto. Táto katedrála stojí na rohu, presne na križovatke, kde autá trúbia v podstate bez prestávky a kde zelená na semafore znamená, že zrýchliť ste mali už pred piatimi sekundami.

Otec položí ruku Bleskovi na chrbát a roztržite ho hladká po čierno-bielej srsti.

Po niekoľkých pohľadkaniach borderská kólia odtiahne hlavu z jeho dosahu. Vzápätí môj pes prejde k opačnej stene a vrhne na mňa vyčítavý pohľad, akoby vravel: *Tak, utešil som ho. Už si spokojná?* A potom si sadne – oveľa dôraznejšie, než by bolo potrebné.

Allen mal za úlohu nájsť niekoho, kto dnes postráži Bleska. Ako inak, hľadaním sa vôbec nezaťažoval. Dokonca sa ma – až dovčera – neunúval informovať, že po rozvode som zdedila jeho psa, lebo Bleska si nemôže odviezť do zahraničia.

Blesk ma nepočúva. Sotva mi dovolí, aby som ho pohladkala.

Lenže čo som mala robiť? Bleskov osud závisel od toho, či zostane so mnou, alebo bude Allena poslušne nasledovať do psieho útulku. Ako typická primadona by sa tej predstavy zhrozil, kým ja nie som ani zďaleka taká bezcitná. Popravde Blesk by nemal byť v kaplnke, ale som si istá, že nebude nikoho obťažovať – aj keď mňa nápadne ignoruje.

Otcovi ruka ochabnuto visí pri boku, kde ešte pred chvíľou stál Blesk. Načiahnem sa za ňou a vezmem ju do svojej.

„Ahoj, Shellinka,“ zamrmle a mdlo sa usmeje.

„Ako sa držíš, ocko?“

„Dobre.“ Kruhy pod jeho očami však vravia niečo iné.

„A ty?“

„Ja tiež,“ zaklamem.

Pustí mi ruku a načiahne sa za prívěskom na mojej hrudi. „Ten máš od mamy?“ Prstami sklzne po tenkej retiazke, kľukatiacej sa cez priehlbinku na kľúčnej kosti. „Veľmi si schudla.“

„Cítim sa dobre,“ zopakujem.

„Mala skvelý vkus a vždy vybrala naozaj krásne veci,“ zamyslene poznamená skôr pre seba než pre mňa. „Náhrdelník. Posteľné obliečky v penzióne. A tie ozdobné dečky, ktoré mala tak rada. Vieš, tie ľanové...“ Hlas sa mu zlomí.

„Ocko...“

Prepletie si prsty na rukách a pozrie na zatvorené dvere, ktoré vedú do rýchlo sa plniacej kaplnky. „Kto všetko tam je?“

„Zrejme celý Copper Run.“

„Aha,“ poznamená s náznakom úsmevu na perách. „Fakt dobrí ľudia, tá banda.“

„Áno, už mi to povedali.“

„Ako to znáša Allen?“ spýta sa.

Mimovoľne stisnem zuby. „Celkom dobre.“

„Takže dnes na všetko odpovedáš *dobre*?“

Proti svojej vôli sa nervózne zasmejem. „Áno.“

Kútikom oka zazriem Bleska, ako na mňa hľadí prižmúrenými očami. Stisnem päste. To psisko dobre vie, že potrebujem nadhodiť tému rozvodu, rovnako ako ten neznámy muž vonku. Lenže ako to mám otcovi a Sare oznámiť? Ahoj, tvojej takmer tridsaťročnej dcére/sestre vorkoholičke sa nepodarilo udržať si manželstvo.

Allen má štyridsaťdva rokov, chystá sa presťahovať do zahraničia kvôli práci v zdravotníctve a skvele si rozumie so ženou v rovnakom veku, v akom som bola ja, keď sme sa spoznali.

Sara bude zúfalá, no určite nechcem, aby ma niekto ľutoval. Allen o mňa už nestojí a ja ho nemienim nútiť, aby zostal v neuspokojivom manželstve. Bolo to rozumné rozhodnutie. Jediné správne. No neželám si balóniky ani konfety.

„Ako sa tam mám vrátiť?“ zašepká otec.

„Kam?“ spýtam sa.

„Do penziónu,“ vysvetlí, pery sa mu roztrasú. „Vôbec netuším, kde čo je. Mala na starosti účty, kalendár – panebože, nemôžem zavolať hostom. Je najrušnejšia sezóna. Takmer všetky izby sú rezervované. Nemôžem... nemôžem...“

Nadýchnem sa. „Hej, spolu to vyriešime. Zatiaľ sme si vždy nejako poradili.“

„Ty si si vždy poradila,“ opraví ma. „Po matke si zdedila všetku silu.“

„Nielen ja. Sara je silná tiež a na dôvažok má aj vlastnú energiu. S penziónom jej to pôjde ako po masle.“

Otec celý čas prikyvuje a masíruje si spánky. „Máš pravdu, máš pravdu. Viest ho bude pre ňu hračka. Máš pravdu.“

Obaja vieme, že Sara zdedila mamine dobré vlastnosti. Jej neznosť. Pozitívne myslenie. Jej vzrušujúcu, tvorivú stránku.

To sú vlastnosti človeka, ktorý zdedí matkin milovaný penzión – nie chladnej staršej dcéry. Popravde som oň ani nestála.

V decembri Sara konečne doštuduje a ujme sa svojej úlohy – ak to otec dovtedy zvládne. Práve teraz vôbec nevyzerá, že by mal niečo pod kontrolou.

Dvere kaplnky sa so škripotom otvoria a dnu prenikne tichý šum rozhovoru. Keď Allen vojde, zmeraviem – klopkanie jeho topánok od Valentina na linoleu by nepočul iba hluchý. Blesk k nemu príbehne a natešene máva chvostom. Allen psa pohladká, aby ho upokojil, a hneď ho od seba odstrčí.

„Tak ako, Shelly?“

Možno to spôsobil nedostatok spánku, ale moja zahmlená myseľ na jeho otázku hneď nezareaguje.

Otec vstáva. „Musíme ísť...“

„Nie,“ preruším ho a položím mu ruku na plece.

Allen a ja sme praktickí ľudia. Allenova schopnosť rozumne uvažovať patrí medzi jeho najpríťažlivejšie vlastnosti. Iste, je trochu chladný, ale ja predsa tiež. Kedysi sme si dobre rozumeli – a vážili si jeden druhého. Aspoň dodnes. Jeho poľutovaniahodná potreba udržiavať zdanie normálnosti je preňho zjavne dôležitejšia než smútok mojej rodiny.

Vtom k nám príde Sara, vraští obočie. V ruke drží kyticu. „To je od nejakého muža vonku.“

Podáva ju otcovi. Vezmem si kvety namiesto neho, aby som mu ušetrila ďalšiu starosť.

Sara preskočí očami medzi Allenom a mnou. „Stalo sa niečo?“

Allen netrpezlivo vydýchne.

Prosím, dnes nie, naznačím mu ústami.

Pokrúti hlavou. „Shell...“

Zatvorím oči. „Daj mi sekundu.“

„Nesťažujme to,“ zatahne Allen.

„Čo sa deje?“ spýta sa otec.

„Otec, o nič nejde. Iba sme...“

A vtedy Allen vyhlási: „Rozviedli sme sa.“ Slová sa odrazia od stien aj nízkeho stropu.

Otec rozšíri oči a ja takisto. Zrejme nečakal, že zať mu odpovie tak hlasno, a ja som zase nečakala, že to urobí tak surovo.

„Zajtra tu už nebudem,“ pokračuje Allen a upravuje si chlopne saka. „Odtiaľto odchádzam rovno na letisko.“

Zreteľne vnímam svoj zrýchlený tep – v krku, rukách aj nohách.

Na dlani mám reznú ranu od tŕňa niektorej ruže.

„Je mi ľúto, že ste sa to museli dozvedieť takto,“ dodá Allen v naťahujúcom sa tichu a vrhne pohľad na hodinky. „Už musím ísť. Úprimnú sústrasť.“ Povie to ľahostajným tónom, akoby päť rokov nepatril do našej rodiny.

Rovnako ľahostajne zamieri k východu.

Blesk chce ísť za ním, ale Allen pokrúti hlavou.

Krv mi zaplavuje žily ako láva, s bublaním mi stúpa do hrdla a šíri sa po lícach. Hruď ma bolí od horúčavy. Neviem povedať, či som smutná, vystrašená alebo nahnevaná. Bohužiaľ, musím priznať, že pri reakcii „bojuj alebo uteč“ je mojou predvolenou voľbou boj.

Vykročím za Allenom, z bočnej miestnosti zase vojdem do hlavnej kaplnky. Obklopí ma tichý šum rozhovorov. Prúd chladného vzduchu z otvorených vchodových dverí mi rozstrapatí vlasy a pokrčí papier, v ktorom je zabalená kytica.

„Mali sme počkať,“ zasyčím.

Allen sa zvrtnie na podpätku a zamieri ku mne, cestou sa ostražito rozhliada okolo seba.

„Nie, mali sme im to oznámiť skôr,“ zamrmle popod nos.

„Áno? A kedy presne?“ odsekne, lebo už neovládne hnev. Môj zvýšený hlas ho ešte viac znervózni. Výborne. Len nech sa pekne potí. „V nemocnici, po maminom infarkte? Pred jej operáciou srdca? Alebo v čakárni, keď nám tvoj kolega oznámil, že sa im ju nepodarilo zachrániť?“

Allenove blond vlasy, predtým uhladené dozadu gélom, teraz stoja dupkom. Na spánkoch jasne vidím prvé biele pramene. Neúspešne sa pokúsi vrátiť jeden pramienok späť na miesto a zhlboka si vzdychne.

„Mali sme im to oznámiť v deň, keď sme sa rozhodli rozviesť,“ vyhlási. „Vidíš, toto je tvoj problém, Shelly...“

„Ja nijaký problém nemám.“

„Mal som vedieť, že to budeš pred nimi tajiť tak dlho, ako to pôjde. Nikdy nikomu nič nepovieš. Mne ani svojej rodine. Všetky svoje emócie držiš v sebe, kým z teba nevyletia ako štopel z fľaše. Nuž, blahoželám ti. Dnešný výbuch sa ti naozaj podaril.“

Zažmurkám, narovná sa a stisnem päsť. „Ja nemám...“

Nakloní sa ku mne a zasýčí: „Prečo som si podľa teba musel nájsť niekoho, pri kom sa cítim ako rovnocenný partner?“

Hlavu zakloním tak prudko, akoby ma niekto zozadu chytil za vlasy a surovo potiahol.

„Čo si to povedal?“ zhrozene zašepkám.

„Si strašne napätá. Už s tebou nie je nijaká zábava.“ Teraz vypočítava moje nedostatky na prstoch. „Vždy musíš mať všetko pod kontrolou. Nikdy ti nenapadlo, že by mi to mohlo prekážať? Že by to mohlo prekážať každému mužovi? A na všetkých okolo seba kladieš nesplniteľné požiadavky. Ježiši, ani vlastnej matke si nedokázala odpustiť...“

Prásk!

Najprv mi napadne, že mi asi puklo srdce.

Až následne si uvedomím, že mi vyletela dlaň a dopadla na Allenovo líce.

Lapám dych. Nemôžem sa nadýchnuť.

Allen na mňa prekvapene zažmurká a na tvári sa mu pomaly zhmotňuje ružový odtlačok mojej dlane.

Vôbec sa nepohne, iba vyhfkne: „Zaslúžiš si byť sama.“

Jeho rozsudok – konečný a stručný – mi dookola znie v ušiach ako ozvena.

Prebehnem okolo neho a vyrútim sa z dverí kaplnky. Vietor mi bičuje vlasy. Po krížoch mi steká kvapka potu. Tíne z kytice sa mi zarývajú do pokožky. Zo stromov padá prvé jesenné lístie.

Trúbenie áut. Hlasná hudba znejúca z chodníka.

Má pravdu.

Už dlho vo mne vreľ hnev a práve vykypel.

Svet sa mi vymkol spod kontroly.

Všetko sa mi vymklo spod kontroly.

September
1997





Kapitola 1



CLIFF

Mám zlozvyk civieť na telefón. Ruky prekrížené na hrudi. Jazyk vydúvajúci líce. Nervózne klopajúca noha. Možno som voči nemu nespravodlivý, ale nikdy nezazvoní, keď to naliehavo potrebujem. Tak kto je tu skutočná obeť?

„Určite mi dnes ráno neprišli nijaké správy?“ spýtam sa, opretý o pekárenský pult, kde moja sestra rovnako sústredene ako ja na telefón hľadá na zarámovaný obrázok krémového košíčka. „Carol?“

„Nevyzerá dobre,“ vyhlási.

„Ten obrázok?“

„Nevyzerá dobre,“ zopakuje.

„Ale áno,“ nástojím. Otvorím dvere do vstupnej haly s lino-
leom a utriem si ruky do zástery. „Vyzerá super.“

Popravde medzi týmto a posledným obrázkom, ktorý vybrala, nevidím nijaký rozdiel, lenže pri Carol si nemôžem dovoliť nijaké váhanie.

Moja sestra prerába interiér pekárne už niekoľko týždňov. Zelené steny premaľovala naružovo a vzápätí nažltlo. Kovové stoličky nahradili nové – z tmavého dreva a potom zo svetlého. Vitríny zázračne zostali nedotknuté, ale po ďalšom týždni